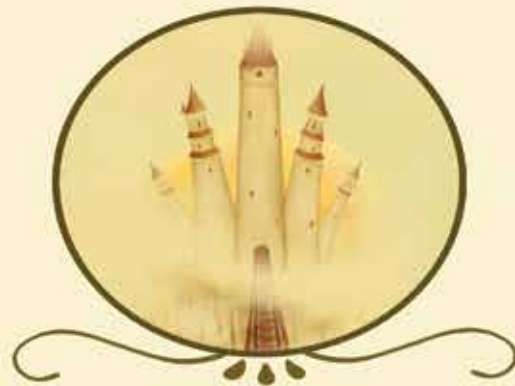

PALATUL POVEȘTILOR

PENTRU COPIII MARI ȘI MICI

DANION VASILE

Palatul poveștilor

PENTRU COPILII MARI ȘI MICI

O CARTE ÎN CARE SE ARATĂ CĂ IUBIREA
E CEA MAI MARE COMOARĂ DIN LUME
ȘI CEL MAI FRUMOS DAR DE LA DUMNEZEU

DUPĂ O IDEE DE CODRIN VASILE
ILUSTRAȚII DE RODICA VIERU

Ediția a doua
Editura Areopag
București, 2012

Palatul poveștilor frumoase

h, ce păcat că vacanța e pe sfârșite. Și cât o mai așteptaseră copiii... Dacă anii trecuți parcul era plin de copii și gălăgia se auzea de dimineață până seara, în ultima vreme a fost aproape pustiu. Deși la începutul vacanței parcul mai dădea semne de viață, acum are un aer trist... Numai părinții cu copii mici sau bătrânii mai ies la plimbare, bucurându-se de frumusețea naturii și de aerul curat.

Codrin, care locuiește aproape de intrarea în parc, îi vede zi de zi. Și îi pare rău că nu își vede prietenii afară. Îi pare rău că nu vede și alți copii de vârsta lui. Dar copiii au dispărut... Ai zice că se joacă cu toți de-a v-ați ascunselea, și nu îi găsește nimeni...

Dar, nu. Copiii au acum alte preocupări, nu au timp să iasă afară. De ce? Pentru că la începutul vacanței s-a lansat un nou canal de televiziune pentru copii - ASN TV, adică „Acum sau niciodată” TV. La orice oră e ceva atrăgător. Ceea ce e ieșit din comun e că nicio emisiune și niciun film nu se dau în reluare. Și câți copii ar vrea să piardă șansa de a vedea ceva extraordinar?

În aceeași perioadă au apărut și jocuri pe calculator dintr-o generație nouă, mult mai palpitante decât cele vechi. Totuși, Codrin nu stă mult în fața calculatorului sau a televizorului. Preferă să se joace cu surorile sale, Nectaria și Iustina. Lor, noile emisiuni pentru copii și noile jocuri pe calculator nu le-au confiscat vacanța. Dar, celorlalți...

De câteva zile, Nectaria și Iustina sunt la munte, într-o tabără, cu colegii lor. Fiind mai mare, Codrin nu a vrut să meargă cu ele.

Acum a ieșit la plimbare cu Haiduc, un câine mic, dar foarte jucăuș. E cadoul pe care l-a primit de ziua lui. Cei doi au alergat, s-au jucat cu mingea, iar au alergat, până ce s-a făcut seară. Obosit, Codrin i-a pus câinelui lesa și s-a așezat pe o bancă, vrând să se odihnească puțin, înainte de a face o ultimă întrecere. Dar Haiduc nu pare obosit deloc – îl tot trage cu putere de lesă. Vrea să meargă undeva. Codrin se ridică și merge după câine. Numai că afară s-a făcut brusc foarte întuneric. Iar Codrin s-a rătăcit... Deși știe parcul de atâția ani, deși până acum nu s-a mai rătăcit niciodată...

Deodată, câinele începe să latre. Codrin vede în fața lui o clădire mare și veche, ca un palat aproape ruinat. Unele geamuri sunt sparte, unii pereți sunt crăpați – și prin ei se pot vedea camere lungi, aproape goale... Undeva, în partea din spate, pare să arate mai bine. Acolo e lumină, se aude și o muzică plăcută. Dar în partea din față a palatului e pustiu, sau așa pare.

Câinele vrea să intre în palat, dar Codrin se teme. „De unde e

palatul ăsta aici? Cum de nu l-am văzut până acum? Chiar dacă parcul e mare, eu am fost peste tot, dar nu am mai văzut clădirea asta... Parcă e din alte vremuri. Ce ciudată e...”

Speriat, Codrin vrea să o ia la fugă, dar aude un scârțâit prelung și vede ușa palatului deschizându-se încet.

- Ce faci aici, băiete? Ce te aduce pe la noi?

O bătrână în haine ponosite, cu o voce obosită, apare în pragul ușii.

- Bună ziua. Adică, bună seara. M-am rătăcit. Îmi puteți spune cum să ajung acasă? Și... cine sunteți dumneavoastră? Unde mă aflu? – întreabă băiatul.

- Unde te afli?... Nu se vede?

- Spuneți-mi, vă rog, spuneți-mi! Că nu știu unde sunt, nu am mai fost aici.

- Aici e... și bătrâna începe să plângă. Și plânge, și plânge, și lui Codrin i se face milă de ea.

- Ce e aici, ce e cu ruinele acestea?, o întreabă din nou.

- Aici a fost palatul poveștilor frumoase...
- Palatul poveștilor?
- Da, palatul poveștilor frumoase. Eu sunt Prințesa Florilor...
Sau am fost Prințesa Florilor, cu vreme în urmă. Acum, parcă nici eu nu mai știu cine sunt...
- Și, ce s-a întâmplat?
- Multe dintre povești s-au îmbolnăvit și au început să moară.
- Cum să se îmbolnăvească poveștile?
- Uite așa, din cauza tristeții. S-au ofilit, ca niște flori pe care nu le mai admiră nimeni...
- Eu am citit că florile pot fi influențate de starea oamenilor, dar poveștile?
- Poveștile sunt tot un fel de flori, de care trebuie să ai grijă, să le uzi din când în când... Altfel, se usucă și mor. Unele au și murit, altele sunt pe moarte.
- Dar ce boală au? Cine le-a făcut rău?
- Nu știi? Ia gândește-te...
- Nu, nu știu.
- Apa cu care trebuie udate poveștile e bucuria copiilor. Dar, în ultima vreme, copiii nu prea mai au timp pentru povești frumoase. De fapt, ei știu doar câteva povești, pe cele mai cunoscute, și atât. De celelalte nici nu au habar... Acum ei stau toată ziua în fața televizorului sau a calculatorului...
- Da, asta am văzut și eu, copiii nu prea mai ies nici în parc, la joacă.
- ... în timp ce poveștile frumoase suferă. Acum copiii iubesc

mai ales poveștile noi, în care e multă violență, multă răutate... Iar din poveștile vechi le plac mai ales cele cu vrăjitoare și cele cu monștri, cele în care biruie răul...

- Poveștile cu monștri stau tot aici în palat? În camerele din spate?

- Nu, ele stau în palatul întunecat, care e departe de aici. Să știi că poveștile sunt de două feluri, povești care înseninează inima și povești care o îmbătrânesc. Poveștile care o îmbătrânesc, cele din palatul întunecat, locuiesc departe de noi. Mie îmi pare rău că mulți copii le preferă pe ele și nu țin seama de poveștile frumoase... din care au rămas doar câteva, retrase în camerele din spate ale acestui palat.

- Cred că sunt foarte puține, nu?...

- Ce copil vrea să citească astăzi ceva despre iubire, despre prietenie, despre curaj, despre răbdare? Sau ce copil mai vrea să audă povești din care să învețe ce înseamnă virtutea?

- Puțini.

- Iar părinții nu prea mai dăruiesc din timpul lor copiilor, parcă nu prea mai au timp să se joace cu ei, să se bucure cu ei...

- Da, toți părinții sunt ocupați. Și ai mei, și toți...

- Sunt ocupați, dar trebuie să își facă timp și pentru copii. Altfel, aceștia cresc cum nu trebuie, și peste ani și ani părinții vor regreta că nu s-au ocupat mai serios de educația lor. Dar, va fi prea târziu. Iată de ce poveștile frumoase se îmbolnăvesc, palatul se ruinează... În timp ce copiilor de azi li se fură copilăria. Cea mai frumoasă, cea mai sensibilă perioadă a vieții vă este răpită. Nu mai

aveți timp să fiți copii. Chiar și desenele animate pe care le vedeți, de multe ori sunt copiate parcă după filmele oamenilor mari. Cu multă violență...

- Și, după ce le vezi, te simți obosit...

- Tu știi povestea cu oamenii mari, cărora le îmbătrâneau doar ochii?

- Nu, nu o știu.

- E o poveste cu oamenii dintr-o țară în care mureau doar cei cărora le îmbătrâneau ochii. Cei care aveau sufletele curate, și ochii curați, trăiau fără să îmbătrânească... Poate o vei citi vreodată... Dar altceva vreau să îți spun acum. Că ochii copiilor de astăzi sunt schimbați. Că multe din filmele pe care le văd, multe din emisiunile pe care le văd, și jocurile pe calculator, le fură copilăria. Le fură lumina din ochi, seninătatea, copilăria. Ochii lor îmbătrânesc, și asta se întâmplă în realitate, nu în vreo poveste.

- Eu am văzut însă oameni bătrâni cu ochii foarte senini. Parcă te odihnești uitându-te în ochii lor...

- Chiar și tu poți înțelege cum stau lucrurile...

- Cred că înainte palatul acesta a fost foarte frumos, nu-i așa?

- Da, a fost. Un palat de vis, plin de viață... Dar vezi și tu ce a ajuns... Și era un palat care creștea de fiecare dată când cineva scria o poveste frumoasă. I se mai adăuga o cameră la fiecare poveste nouă...

- Eu, eu ce aș putea face pentru el? Ce aș putea face să ajut poveștile?

- Ai putea să le spui prietenilor tăi povești frumoase. Și să le

spui astfel încât să le meargă la inimă. Încet, încet, fiecare poveste frumoasă va reveni la viață. Și palatul va fi la fel ca înainte.

- Mă gândesc să îl rog pe tatăl meu, care este scriitor, să scrie și povești. Îmi doresc nu doar să spun poveștile vechi, ci și să ajut palatul să crească. Da, mi-aș dori ca tatăl meu să scrie și el povești frumoase. Povești care să ajungă la inimile oamenilor... Da, o să îl rog pe tatăl meu să scrie povești și pentru copii, și pentru oamenii mari, povești care să le aducă aminte părinților de frumusețea copilăriei.

- Părinții se gândesc acum doar ce să le cumpere copiilor, spuse Prințesa Florilor. Dar comoara copilăriei nu se poate cumpăra. Oamenii ar trebui să înțeleagă că bucuria, seninătatea, lumina din ochi, iubirea adevărată, sunt comori care nu pot fi cumpărate...

Lătratul câinelui se aude din ce în ce mai tare.

Codrin deschide ochii. E în parc, pe bancă. Ațipise. Își mângâie câinele, spunându-i îngândurat:

- Și totuși, eu am fost singurul copil din parc astăzi. Ceilalți au stat la casele lor. Da, televizorul și jocurile pe calculator le fură viețile. Le fură copilăria... Nu e bine... Oare, lucrurile s-ar putea schimba?

Când a ajuns acasă, Codrin l-a rugat pe tatăl lui să scrie povești – povești pentru copiii mari și mici. Că și părinții, până la urmă, tot un fel de copii sunt. Au și ei nevoie de iubire, de atenție, de înțelegere, de bucurie...

După ce Codrin i-a povestit tatălui său visul pe care îl avusese în parc, visul despre palatul poveștilor frumoase, acesta

a început să scrie povești. Prima dintre ele era despre iubirea din familie – povestea vulturilor aurii. Era o poveste dedicată Claudiei, soția lui, zâna cea frumoasă care i-a înfrumusețat viața. Apoi, a mai scris și alte povești, pe care le-a făcut cadou copiilor săi și altor persoane dragi lui. Erau povești prin care încerca să îi convingă pe copii să-și păstreze copilăria. Erau povești prin care încerca să le redea oamenilor mari puțin din emoția copilăriei. Să smulgă un zâmbet sau o lacrimă din ochii lor...

După ce poveștile au fost tipărite și au ajuns în casele și în sufletele cititorilor, Codrin a visat din nou, pentru ultima dată, palatul poveștilor, care acum era plin de lumină. Deasupra palatului zburau, în cercuri largi, o mulțime de vulturi aurii, care străluceau ca soarele... La geamuri, personaje de poveste îi făceau cu mâna. Pe unele le cunoștea, pe altele nu. Cel mai mult s-a bucurat când porțile palatului s-au deschis și, în sunet de trâmbițe, a văzut cum unele personaje din poveștile tatălui său au venit spre el. Alături de ele era Prințesa Florilor. Nu semăna deloc cu bătrâna cu haine ponosite din primul vis, ci era tânără și frumoasă. Radiind de fericire, i-a mulțumit pentru tot...

Cel mai scump cadou de Crăciun

fost odată un copil care... De fapt, nu a fost odată. Asta e povestea mea. E povestea mea. E povestea cea mai importantă a vieții mele. Da, și voi, copii, care citiți acum această carte – sau poate v-o citesc părinții voștri, nu știu –, o să vedeți că viața e plină de povești. Unele frumoase, altele mai puțin frumoase. Eu acum am zece ani și nu mă pricep să spun povești. Dar, vreau să vă spun o poveste. Așa că o să încep tot cu...

A fost odată un copil foarte frumos, foarte sănătos, foarte... deștept... Era printre primii din clasă la învățătură. Dar, în același timp, era și primul din clasă la tristețe. Nu fusese dintotdeauna trist, nu, doar de câteva luni, de când începuse clasa a V-a. Și nu pentru că nu îi plăcea să învețe, nu. V-am spus doar că era bun la învățătură. Era trist pentru că familia lui se mutase într-o casă mare, cu multe camere, cu curte, dar... la marginea orașului. Și, acolo, nu erau copii de vârsta lui, nu avea cu cine să se joace.

Când s-a așternut prima zăpadă, și totul era înveșmântat în alb, a făcut un om de zăpadă, ajutat de părinții lui. Era un om de zăpadă ca în povești, cu mătură, cu o cratiță veche, ca pălărie,

pe cap, cu morcov în loc de nas, cu cărbuni în loc de ochi... A avea și câțiva nasturi mari. Copilul stătea în curte în fiecare zi și vorbea cu el... Îi spunea despre gândurile lui, despre problemele lui... Și îi plăcea să își imagineze că omul de zăpadă îi răspunde. Da, așa cum fetițele vorbesc cu păpușile lor, așa vorbea el cu omul de zăpadă. Atâta doar, că se gândea că, atunci când vremea se va încălzi, va rămâne fără prietenul lui.

Se apropia Crăciunul și, când părinții lui îl întrebau ce cadou își dorește, el spunea că se va sfătui cu omul de zăpadă... Cu câteva zile înainte de Crăciun, după ce a venit de la școală și și-a făcut temele, a ieșit în curte. Ninge cu fulgi mari și curtea era plină de

zăpadă. Tot vorbind cu omul de zăpadă, s-a gândit să mai facă încă unul, mai mic.

- Ca să nu fii singur, prietene. O să mă duc să le cer părinților o altă mătură, o cratiță, un morcov... Ca să ai un frate. Vrei un frate mai mic? Când spuse aceste cuvinte, inima i se umplu de bucurie. Alergă în casă, puse mâna pe telefon și o sună pe mama lui.

- Mami, gata, știu ce vreau de Crăciun. Crezi că o să primesc?

- Dacă ai fost cuminte, o să primești. Ia spune-mi, ce vrei?

- Vreau... vreau să am și eu un frățior.

- Ce să ai?

- Un frățior. Da, asta vreau, mai mult decât trenulețul cu multe vagoane, mai mult decât o sanie mare, vreau un frățior. Sau o surioară...

- E, o să vedem ce o să primești de Crăciun. Că, uneori, nu primim ce ne dorim, primim alte cadouri, dar care ne bucură mai mult decât dacă am fi primit cadoul așteptat... Și, oricum, nu am mai auzit să primească cineva cadou de Crăciun frățiori sau surioare...

După ce copilul închise telefonul, se întoarce la omul de zăpadă.

- Tu ce crezi, voi primi oare ce îmi doresc? Ar fi cel mai frumos cadou din viața mea...

Și se apucă să facă un alt om de zăpadă. Pentru că nu avea cine să îl ajute, a făcut un om de zăpadă care stătea destul de strâmb. Era mai mic decât celălalt, dar băiatul era mulțumit.

- Când o să vină părinții mei, o să îți dau și mătură, și pălărie, și nas, și ochi, și nasturi. Să stai cuminte până mă întorc, spuse

copilul când termină.

I se făcuse frig. A intrat în casă și, până seara, când au venit părinții lui, a stat și s-a uitat pe geam.

- Da, acum sunteți doi, nu o să vă mai plictisiți, le spuse oamenilor de zăpadă.

Când tatăl lui a venit acasă, seara, au ieșit împreună în curte, ca să termine de gătit micul om de zăpadă. Arăta foarte bine, era chiar mai frumos decât cel mare. Experiența își spusese cuvântul.

- Tati, nu-i așa că frații aceștia sunt frumoși?

- Sunt, cum să nu fie.

- Nu-i așa că e mai bine cu amândoi decât înainte?

- Da, e mai bine și mai frumos, cum să nu, răspunse tatăl său, neștiind unde vrea copilul să ducă discuția.

- Știi, tati, i-am spus și mamei azi la telefon, eu de Crăciun îmi doresc un frățior. Sau o surioară. Să am și eu cu cine să mă joc, cu cine să vorbesc... Mă plictisesc toată ziua în casă, singur...

- O să vedem ce vei primi, o să vedem...

A venit și seara de Crăciun. Copilul a primit jucării frumoase, dar nici urmă de frățior. La biserică îi plăcea foarte mult să meargă. La biserică nu se simțea singur, știa că e în casa lui Dumnezeu. Și, în ziua de Crăciun, s-a rugat:

- Doamne, Tu le dai oamenilor flămânzi de mâncare. Am auzit asta și o cred. Tu le dai celor săraci haine. Tu le dai oamenilor tot ce le este de folos. Dar, am și eu o rugămintă. Am tot primit cadouri de Crăciun.... La anul, aș vrea să nu mai primesc cadouri obișnuite... Dacă poți, ajută-mă să am și eu un frățior, sau mai

mulți, sau o surioară, ce vrei Tu. Că sunt tare singur... Ar fi cel mai frumos cadou de Crăciun...

Și lacrimile îi udară obrazii.

Vreme de câteva zile, tatăl lui s-a jucat cu el ore întregi. Era vacanța de Crăciun. Dar, într-o seară, părinții au plecat într-o vizită. Era prima oară când îl lăsau singur.

- Ești băiat mare, să fii cuminte. După ce mănânci de seară, să te culci, patul e aranjat, îi spuse mama.

- Am încredere în tine, dacă e ceva, ne suni, îi spuse tatăl său. Ne întoarcem imediat ce ne suni, dacă nu poți dormi...

Și plecară. Copilul a vrut să se joace cu trenulețul cel nou. Dar, nu avea stare să stea singur. S-a îmbrăcat și a ieșit în curte, la prietenii lui de zăpadă.

- Aș vrea să vă arăt și vouă jucăriile mele, să vedeți ce cadouri frumoase am primit.

Se întoarse în casă și luă locomotiva.

- Știți ce repede merge?... De fapt, nu aveți de unde să știți. Aș vrea să vă arăt eu... Însă, cum să vă arăt?

Copilului îi veni o idee:

- Să nu te superi pe mine, dar tu ești prea mare și nici nu cred că intri pe ușă. Da, ești prea gras. Și nu am cum să te invit în casă. Dar, pe fratele tău mai mic îl iau. Bine?

- Bine, își răspunse tot el.

- Punem jos pălăria, mătura, și pornim la drum. Nu îți fie teamă, ai încredere în mine, o să te fac la loc, imediat.

Și se țină de cuvânt. Puse capul jos, și apoi începu să îl

rostogolească cu grijă. Când ajunse în casă, îl împinse cu toată forța. Ajunse în camera sa și își dădu seama că îi rătăcise nasul. Fugi repede în curte și se întoarse victorios.

- Mai ai puțină răbdare, termin repede.

A adus și ceilalți doi bulgări. Ultimul, cel mai mare, era atât de greu, că abia a reușit să îl împingă în casă. Dar, în cele din urmă, a reușit. Apoi, a pus bulgării unul peste celălalt. Era fericit.

- Să îți prezint camera mea. Uite, aici e lada cu jucării, aici e patul meu, aici e dulapul...

De bucurie, nici nu își mai găsea cuvintele.

- Uite, am închis caloriferul, ca să nu îți fie cald. Am lăsat și fereastra și ușile deschise, să intre frigul, ca să nu te topești... Și ți-am promis că îți arăt cum merge trenulețul meu electric. Privește...

Pe masă, trenulețul se învârtea, se tot învârtea, și pe copil îl luase somnul. Adormise. În somn, omul de zăpadă îi vorbea. Dar vorbea cu voce clară...

- Ce putem face? Îmi plac mult jucăriile tale, îmi place mult aici. Vreau să rămânem pentru totdeauna prieteni apropiați, așa cum am fost și până acum. Aș vrea să mă joc și eu cu trenulețul tău, să mă joc cu tine, să nu mai fii singur.

- Da, ce bine e cu tine... De acum, o să rămâi aici, în camera mea, sper să nu se supere părinții mei. O să ne jucăm până se întorc părinții mei, oricât de târziu ar fi.

Dar, părinții s-au întors târziu, abia spre dimineață. S-au speriat văzând ușa casei larg deschisă. Au intrat repede și l-au găsit pe

copil dormind în fotoliu, cu paltonul și cu alte haine groase pe el. Lângă fotoliu, o baltă mare de apă, în care zăceau un morcov, o mătură și o cratiță.

- Nu îl certa, lasă-l să doarmă, spuse mama.

- Ce să îl mai cert, nu vezi, e înghețat de frig. Să sperăm că nu a răcit, spuse tatăl...

Copilul răcise, dar nu era ceva grav. Nu a fost nevoie să fie dus la spital. Era însă foarte trist, când se uita pe geam, că afară rămăsese doar unul dintre prietenii săi. Și, la venirea căldurii, se topise și acesta, încetul cu încetul.

Dar, amintirea prietenilor săi nu s-a șters din sufletul copilului. Pentru că ei îl ajutaseră să își dea seama că cel mai frumos cadou pentru el era un frățior. Sau o surioară. Și așa a fost... În anul următor, chiar înaintea primei zăpezi, mămica a venit acasă de la spital cu un cadou. Asta era fix acum zece ani. Era un cadou care plângea, dar un cadou foarte frumos. Eram eu, surioara lui. Aceasta e povestea pe care mi-a spus-o fratele meu azi, de ziua mea. Și, chiar dacă am fost fată și nu băiat, s-a bucurat foarte mult că am apărut în viața lor. Iar aceste cuvinte mi-au înfrumusețat ziua și m-au făcut să mă simt sărbătorită. Da, povestirea acestei întâmplări a fost cel mai frumos cadou pe care l-am primit astăzi, de ziua mea... A, și trebuie să vă mai spun că m-au bucurat foarte mult cuvintele lui, că, pentru el, eu am fost și sunt cel mai scump cadou de Crăciun...

Povești cu iubire

fost odată un copil care își iubea mult de tot mămica, își iubea foarte mult tăticul, își iubea foarte mult bunicul. Doar pe unul dintre bunici îl prinsese în viață, și îl iubea atât de mult încât, atunci când bunicul lui a căzut bolnav la pat, copilul nu a mai avut liniște. Se frământa, se tot frământa, neștiind cum să îl ajute...

Și, odată, când ceilalți erau la culesul viei, iar el era singur cu bunicul, a văzut cum din ochii acestuia curgeau lacrimi de durere.

- De ce plângi, bunicuțule? - a întrebat copilul.

Bunicul nu i-a răspuns. A început să plângă și mai tare.

- De ce plângi? Te simți rău? Te doare tare?

Bunicul a dat din cap, aprobator.

- Cu ce să te ajut?

- Nu ai cu ce, spuse bunicul.

Copilul se gândea cum ar putea să îl ajute.

- Uite, până vin mama și tata, o să stau aici, lângă patul tău. Nu te las singur. O să îți spun povești, cum îmi spui tu mie când sunt bolnav.

Și copilul încercă să spună o poveste. Dar era prea trist ca să

spună una dintre poveștile pe care le auzise tot de la bunicul lui.

- Iartă-mă, bunicule, nu am stare să îți spun o poveste pe care o știu de la tine. O să îți spun una nouă.

Și copilul începu să spună o poveste pe care nu o auzise de la nimeni. Îi venise în minte pe loc, chiar atunci... Nu se știe ce poveste i-a spus, dar povestea i-a plăcut bunicului. Copilul o spusese atât de frumos, încât bunicului i-au trecut durerile ascultând-o. În ziua următoare, bunicul s-a simțit rău din nou. Dar nepotul a început o altă poveste, iar povestea era ca un leac care alunga durerea. Din mintea copilului ieșeau povești frumoase, care nu semănau cu alte povești. Erau povești pentru oameni mari... După ce au văzut cât de mult îl ajutau pe bunic poveștile copilului, au încercat să vadă dacă leacul e bun și pentru alți bolnavi. Părinții lui l-au dus pe copil la alți bolnavi - și pe unii poveștile îi vindecau, unora le alinau durerile, iar asupra altora nu aveau nicio putere.

Într-o zi, prin satul acela au trecut niște hoți. Auzind despre faima copilului, s-au gândit că ar putea să scoată mulți bani de pe urma lui. Așa că, într-o după-masă, au reușit să-l prindă pe copil și au fugit cu el departe, departe. După câteva săptămâni de mers, pe drum, unul dintre hoți s-a îmbolnăvit. Atunci l-au pus pe copil să îi spună o poveste. Copilul, mai de frică, mai din milă, s-a apucat să povestească. Dar durerea bolnavului nu s-a micșorat. Ba chiar și ceilalți au început să se simtă rău. În ziua care a urmat, au mai încercat o dată. Dar iarăși s-au simțit rău și ceilalți, așa că nu l-au mai lăsat pe copil să vorbească. Le era din ce în ce mai rău, și

s-au gândit că poate sunt pedepsiți de Dumnezeu pentru fapta lor. Dar lăcomia era prea mare, așa că nu au vrut să îl aducă pe copil înapoi la părinții săi. Au încercat să facă bani de pe urma lui. L-au pus să spună povești, dar poveștile nu mai ajutau pe nimeni. Bolnavii rămâneau la fel de bolnavi. De vină era copilul – inima lui era frământată de dorința de a-și vedea părinții și bunicul.

Într-o zi, supărați și plictisiți, hoții s-au hotărât să îl părăsească pe copil în pădure. Le era frică să îl omoare cu mâinile lor, ca nu cumva să se îmbolnăvească și mai rău sau să fie pedepsiți în alt fel de Dumnezeu. Copilul nu a stat multă vreme singur acolo, pentru că pădurarul l-a găsit și l-a dus la casa sa. Numai că nu vorbeau aceeași limbă... A trecut multă vreme până ce copilul a învățat limba pădurarului. Până să o învețe, a uitat propria limbă. Pentru că acolo, în pădure, nu era decât el cu pădurarul și nu mai avea cu cine să vorbească. A uitat și numele satului său, așa că nu știa în ce direcție ar fi trebuit să o apuce ca să își regăsească familia.

A stat lângă pădurar câțiva ani, dar până la urmă iubirea de părinți l-a biruit. Așa că a plecat, la întâmplare, hotărât să colinde lumea întreagă până îi va găsi. A mers din sat în sat, cumpărându-și mâncare cu banii pe care îi primise de la pădurar. Era din ce în ce mai trist, se gândea că poate merge într-o direcție greșită, dar era hotărât să își caute părinții, chiar dacă lucrul acesta ar fi durat ani de zile. Odată, a mers câteva zile fără să afle niciun sat în drum. Îi era foarte foame, dar nu avea ce face. În fața sa avea niște munți înalți – și i s-a făcut rău. Tremura de frig, dar voia să își continue drumul, chiar dacă era seară. Munții îi aminteau de

copilăria sa. „Munți sunt în toată lumea – se gândea –, dar dacă după munții aceștia îmi voi găsi părinții? Bunicul a murit deja, poate. Dar măcar pe părinți să îi găsesc.” Și a plecat la drum. Fiind întuneric, nu și-a dat seama că, la o răspântie, a luat-o înspre munte în loc să o ia spre satul care era aproape. A mers cât a mers, dar, nu după multă vreme, a căzut la pământ. A zăcut acolo până a doua zi, când l-au găsit niște oameni care mergeau să taie lemne. L-au pus în căruță și l-au adus în sat. După ce l-au așezat într-un pat, gazdele l-au lăsat singur în cameră. Au spus, într-o limbă care îi părea cunoscută, că pleacă după doctor. Și, după o vreme, în camera lui... a intrat un copil. Copilul a intrat, cu sfială, s-a așezat într-un colț și a început să spună o poveste.

Călătorul se simțea prea bolnav ca să aibă stare să asculte povești. La început, nici nu putea fi atent la cuvintele copilului. Dar, încet-încet, a început să plângă. Se simțea la fel de rău, dar plângea din ce în ce mai tare... Copilul vorbea limba pe care el o uitase de mult, din copilărie. Abia înțelegea povestea.

Copilul a terminat povestea și s-a ridicat, sfios, pregătindu-se să plece, în timp ce gazdele intrau în cameră. Văzându-i ochii în lacrimi, l-au întrebat dacă se simțea mai bine.

- Da, mă simt mai bine. Dar nu am putut asculta povestea cu atenție. Pentru că... pentru că o știu. Am spus-o și eu, când eram mic, bunicului meu. Vorbea greu, cu mari eforturi, dar bucuros că vorbea din nou limba copilăriei sale...

- E o poveste de peste munți, din satul poveștilor pentru oameni mari, îi spuseră gazdele. Puțini din copiii noștri au ajuns până

acolo. Dar, unii au învățat povești foarte frumoase, povești care vindecă bolnavii, spuse stăpânul casei.

- Dar, nu toți copiii pot spune poveștile astea, doar copiii care își iubesc mult părinții. Puterea poveștii nu stă în poveste, ci în cel care o spune, zise femeia lui. De fapt, dacă știți povestea, înseamnă că ați trecut și dumneavoastră pe acolo...

Bolnavul se simțea mai bine.

- Vreau să plec acum, nu mai pot sta, spuse.

- Acum? Nu, mai stați în pat, să vă refaceți. Puteți pleca mâine dimineată, cum răsare soarele.

De emoție, călătorul nu a putut să închidă ochii toată noaptea. Știa că e aproape de casa sa, de părinții săi... Dimineata devreme a pornit la drum. A mers până la trecătoare, a traversat munții și a ajuns în satul său seara târziu. Satul era mai mare, cu multe case noi. Dar, nu i-a fost greu să dea de casa părinților săi. A bătut la poartă. I-a deschis fratele său mai mic, care nu l-a recunoscut. A crezut că e doar un călător, așa că l-a poftit într-o cameră și i-a adus de mâncare.

- Părinții tăi ce fac, unde sunt?

- Tatăl meu e bolnav și mama stă lângă el, să nu se simtă singur. Tata e bolnav de supărare... Îi e dor de fratele meu mai mare. Am avut un frate care a dispărut într-o zi de acasă. Unii ziceau că poate s-a înecat, alții că poate a plecat pe munte și s-a rătăcit. Alții spuneau că l-ar fi luat niște călători cu ei. Dar, de ce să fi plecat de acasă? Nu avea niciun motiv. Mai ales că îi iubea foarte mult pe părinți. Și pe bunicul nostru, care a murit nu după multă vreme...

- Am auzit că în satul ăsta sunt copii care știu povești frumoase, care alungă bolile. De ce nu l-au ajutat pe tatăl tău?

- Pentru că tatăl meu are trupul sănătos, doar sufletul lui e bolnav, spuse fratele cel mic.

- Dacă mă lași, o să îi spun și eu o poveste. O poveste pe care copiii din sat nu o știu. O poveste care o să îl ajute...

- Mă duc să îl întreb dacă vrea să te asculte, zise fratele său. Nu știu însă dacă îl vei putea ajuta cu ceva, că nici alte povești nu l-au ajutat.

- Lasă-mă să încerc, spuse călătorul.

Intrară în camera bolnavului.

- Vă rog să mă lăsați să vă spun și eu o poveste. Povestea mea.

- Spune, încuviință bolnavul, am să te ascult.

Călătorul își dădu seama că tatăl său era prea trist ca să aibă stare de povești, dar avea totuși puterea de a-l asculta pe musafir, pentru că voia să fie o gazdă binevoitoare.

„A fost odată un copil care își iubea mult părinții și bunicul...”

- Ce poveste e asta? - întrebă fratele cel mic.

- Lasă-l să povestească, spuse bolnavul, căruia chipul călătorului i se părea cunoscut, dar nu își aducea aminte unde îl mai văzuse.

„A fost odată un copil care își iubea mult părinții. Și bunicul. Atât de mult, încât odată, când bunicul lui era bolnav, s-a apucat să îi spună o poveste pentru a-i alina durerea. Și povestea a fost atât de frumoasă, încât bunicul s-a simțit mai bine. Sau poate nu era povestea frumoasă, poate doar era spusă cu multă iubire, dar

și-a făcut efectul. Era o poveste deosebită, o poveste pentru oameni mari. Chiar dacă o puteau înțelege și unii copii. Toți s-au mirat de felul în care băiatul își arăta iubirea față de bunicul său. Ba, mai mult, l-au dus pe copil și pe la casele vecinilor bolnavi, iar unora poveștile le alinau durerile.”

Mama și-a recunoscut prima fiul. Dar, din pricina emoției, a tăcut și l-a lăsat să povestească până la capăt. Și călătorul a povestit cum a fost furat de hoți, cum a fost dus departe-depart, cum a fost găsit de pădurar. A povestit cum a crescut și cum a pornit la drum în căutarea părinților săi.

„Și, când zăcea bolnav într-o casă de la poalele munților, un copil i-a spus o poveste. Și a recunoscut în ea povestea pe care, mic fiind, i-o spusese bunicului său. A doua zi a pornit la drum și, spre seară, a ajuns la casa părinților săi...”

- Adică la casa noastră, zise tatăl, ridicându-se singur din pat, ca să își îmbrățișeze băiatul. Își recunoscuse și el feciorul, dar până atunci tăcuse din cauza lacrimilor.

- Da, la casa noastră, zise călătorul, întinzând un braț spre tatăl său și al doilea spre mama sa. La casa din satul poveștilor pentru oameni mari – zise cu emoție. Îi dădură lacrimile.

Mare bucurie a fost atunci în sufletele lor. A fost o sărbătoare pentru tot satul. Bucurându-se de întoarcerea sa, tatăl s-a pus pe picioare. Și, ori de câte ori boala se apropia de familia lor, fiul cel mare le spunea o poveste și boala pleca din casa lor. Pentru că, după ce se întorsese la casa sa, putea să ajute din nou oamenii cu poveștile sale...

Cordonul bunicii

Bunico, spune-mi o poveste, te rog...

- O poveste? Gabriela, dar nu ți-am mai spus de un an de zile. Doar acum știi să citești singură, iubita mea, spuse bunica.

- Bunico, știi că îmi plac mai mult poveștile spuse de tine. De când am învățat să citesc, mama m-a rugat să te las în pace, să nu te obosesc, să citesc singură. Dar îmi e dor de o poveste spusă de tine...

- Bine, spuse bunica. Vino aici, lângă fotoliu. O să îți spun o poveste mai tristă...

- Cum vrei tu...

- A fost odată...

- ca niciodată..., completă nepoțica.

- Odată, acum vreo șaizeci de ani, o fetiță săracă și necăjită. O chema Irina...

- Ca pe tine, bunico?

- Da, ca pe mine. Să zicem... Părinții ei muriseră când era mică, iar Irina fusese crescută de bunici, de părinții mamei ei.

Avusese o copilărie plină de lipsuri, dar, cu toate acestea, o copilărie frumoasă. Pentru că bunicii ei erau oameni credincioși, oameni buni la suflet, și aveau grijă ca puținul pe care îl aveau să îl folosească așa cum era mai bine.

Cele mai frumoase zile pentru Irina erau de Paști și de Crăciun. Îi plăcea să meargă în fiecare duminică la biserică, dar de Paști și de Crăciun era mult mai frumos... Atunci Irina primea de fiecare dată haine noi. Ca semn al faptului că înnoirea hainelor trebuie să fie însoțită de o înnoire sufletească. Irina avea prieteni și colegi de școală ai căror părinți erau bogați, dar nici unul dintre ei nu era așa de fericit ca ea, nici de Paști, nici de Crăciun. Sărbătoarea Paștilor o ducea cu gândul la Învierea morților și se gândea că, dacă va duce o viață curată pe lumea aceasta, va trăi apoi în veșnicie împreună cu părinții și bunicii ei. De Crăciun se gândea că Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit în această lume plină de răutate și de egoism ca să ne învețe să ne iubim, să ne învețe că iubirea e cel mai important lucru...

Irinei îi plăcea să vorbească mult despre lucrurile acestea cu prietena ei, Alexandra. Dar, cu ceilalți colegi nu putea vorbi despre asta. O considerau prea preocupată de biserică, de Dumnezeu...

Într-un an, cu câteva zile înainte de Crăciun, Alexandra a întrebat-o pe Irina:

- Auzi, dar tu nu ai o haină mai groasă? Că o să vină zăpada... Și pe asta o porți de când a început frigul. O să vorbesc cu mama mea și ți-o dau pe a mea, că am două...

- Nu, nu e nevoie. Mâine bunicul ia pensia și apoi o să mergem să îmi ia o haină nouă. Așa facem în fiecare an. Azi am fost cu bunica, am căutat prin magazine și am găsit ceva ieftin și frumos.

- Cum știi... Atunci, abia aștept să te văd cu haina nouă!

A doua zi, însă, când veni acasă de la școală - începea vacanța -, Irina găsi un bilet în ușa. „Așteaptă-mă în fața casei. O să vin repede. Bunica...”

„Oare bunicii s-au dus să îmi cumpere haina fără mine? Da, asta cred că s-a întâmplat...”, și-a zis Irina în gândul ei. S-a așezat pe o bancă, în părculețul din fața casei. Și-a scos cărțile de școală din ghiozdan și a început să citească ceva... După o oră, a apărut și bunica. Tristă, cu ochii în lacrimi.

Irina îi sări în brațe:

- Ce s-a întâmplat? Unde e bunicul?

- E... la spital. Era bine când a venit pensia, dar apoi i s-a făcut rău. A venit salvarea și l-a dus la spital.

- Vreau să mă duc să îl văd.

- O să mergem diseară. Că mâine o să îl opereze și vrea să te vadă înainte de operație...

- O să mergem să îi cânt colinde. Da, o să îi cânt bunicului, să se bucure, zise fata.

Seara s-au dus la spital. Bunica a vorbit cu o asistentă și Irinei i s-a dat voie să colinde. A cântat frumos de tot. Vocea ei curată răsună pe tot etajul. S-au strâns nu numai bolnavii de la alte camere, s-au strâns și asistentele. A venit chiar și un doctor, doctorul care urma să îl opereze pe bunicul Irinei. Toți au fost impresionați. Când a terminat colindele, Irina s-a mirat văzând atâția bolnavi adunați în fața salonului.

Irina uitase de hăinuța cea nouă. Se gândea doar la bunicul ei. Și, când bunica i-a spus că hăinuța cea nouă va veni mai târziu, că banii trebuiau pentru tratamentul bunicului, Irina nu a spus nimic. Cel mai important pentru ea era ca bunicul să fie sănătos.

Când a ajuns cu bunica acasă, ar fi vrut să discute cu ea despre boala bunicului. Dar bunica nu avea stare să vorbească. I-a spus doar o întâmplare...

- O să îți spun ceva care o să te bucure. Atunci când te-ai născut, bunicul era foarte bolnav. Însă, atât de mult s-a bucurat că ai venit pe lume, încât s-a luptat cu boala și a învins-o. Și, atunci când ai împlinit un an, ți-a scris o felicitare, care acum e în cutia cu amintiri.

- Și ce scrie acolo?

- Ceva foarte important pentru tine.

- Ce scrie? Ce scrie?

- „La Mulți Ani, povestea noastră frumoasă. La Mulți Ani!”

- Adică, eu sunt povestea voastră?

- Da, ești povestea noastră frumoasă. Și trebuie ca fiecare an din viața ta să fie o nouă pagină din această poveste.

- O nouă pagină? Înseamnă că o să fie o poveste lungă, spuse Irina, luându-și bunica în brațe...

Înainte de culcare, s-au rugat puțin împreună, cum făceau în fiecare seară când era și bunicul acasă. Apoi, când bunica a rămas să se roage pentru sănătatea bunicului, Irina s-a dus în camera ei. Însă, nu putea să doarmă. Stătea în pat și se frământa. Ba se gândea la bunicul ei, ba la bolnavii care se adunaseră în fața salonului.

- Ce bine că sunt sănătoasă... - își spuse. Eu mâine nu voi primi niciun cadou de la bunici, chiar dacă haina veche îmi e cam mică și nu prea ține de cald. Dar, totuși, ce bine că Dumnezeu mă ține sănătoasă. Sunt în lumea asta mare atâția oameni bolnavi... Și atâția copii bolnavi. Ce-mi dă mie Dumnezeu cadou anul acesta?

Îmi dă sănătate. Un cadou fără fundițe, fără panglici, dar un cadou frumos...

Irina adormi. După vreo oră, se culcă și bunica... La miezul nopții însă, Irina se sculă brusc. Visase ceva frumos. Aprinse lumina în cameră și începu să cotrobăiască prin lada cu jucării. Găsi o pungă cu multe panglici, pe care bunica ei, care fusese croitoreasă, nu le mai folosea. I le dăduse ei, pentru păpuși. Intră tiptil-tiptil în camera bunicii și îi lăasă pe plapumă o fundă mare, roșie, cam șifonată. Dar, reușise totuși să facă o fundă frumoasă. Apoi, mai făcu ceva treabă cu celelalte panglici și se culcă.

În dimineața zilei de Crăciun, bunica se trezi devreme. Era frământată... Văzu funda pe plapumă, dar nu înțelese ce caută acolo. Că nu era legată de niciun dar. Și... de unde dar? Irina nu avea bani să cumpere daruri. Bunica se sculă și merse în camera fetei. O găsi pe Irina dormind, ținând strâns în brațe icoana cu Hristos, care stătea de obicei la capul patului, pe perete.

Irina avea în jurul gleznelor câte o panglică. La fel în jurul mâinilor, în jurul mijlocului, în jurul gâtului.

Bunica înțelese tot. Și începu să lăcrimeze. Funda roșie de pe plapumă era un semn că bunica era un cadou pentru Irina. Atât de mult își iubea Irina bunica, încât o considera un cadou de la Dumnezeu. Ce era cu panglicile de la mâini și de la picioare? Ce fel de cadouri erau? Erau o dovadă că Irina înțelesese că Dumnezeu poartă grijă de sănătatea ei. Și, într-o vreme frumoasă de iarnă,

când prima zăpadă se așternuse pe străzi, când atâtea copii zăceau prin spitale, suferind de tot felul de boli, Irina era sănătoasă. Și se bucura că Dumnezeu i-a făcut acest dar. Se bucura de sănătatea pe care i-o dăruise Dumnezeu. Și nu mulți copii au fost la fel de bucuroși ca Irina anul acela...

***

- Și bunicul ei s-a făcut bine?, întrebă Gabriela.

- Da, operația a reușit. Mai mult chiar. Doctorul, care fusese impresionat de colindele cântate de Irina, a plătit chiar el medicamentele de care avea nevoie bunicul după operație, așa că Irina a primit de Crăciun hăinuța de care avea nevoie. Era o hăinuță specială, pe care a udat-o cu lacrimi de bucurie. Irina a rugat-o pe bunică să îi coasă pe cordonul de la hăinuța cea nouă panglica pe care și-o legase în noaptea de Crăciun în jurul mijlocului. Ca să nu uite că și hăinuța era un dar de la Dumnezeu...

- Mi-a plăcut povestea, deși începutul a fost prea trist, zise nepoțica.

- Și mie mi-a plăcut, zise bunica. Și apoi, spuse în șoaptă, ca să nu fie auzită de fetiță: „Cordonul acela îl mai păstrez și astăzi...”

Zidurile din suflăte

Într-un sat aflat la o răscruce de drumuri, un țăran a descoperit o comoară. Săpa în curte când a găsit câteva pungi mari, pline de galbeni. Țăranul era văduv și nu avea copii. Banii erau foarte mulți și el i-a dat primarului, ca să îi împartă cu ceilalți oameni din sat.

Satul, care până atunci fusese un sat obișnuit, se transformase într-un sat de oameni bogați. Ca să își cheltuiască banii, ei au început să își cumpere tot felul de lucruri, și multe dintre ele nici măcar nu le trebuiau.

Cel mai lacom dintre ei era primarul. Se dusesese vorba că, în loc să împartă comoara cum ar fi trebuit, el își păstrase o parte mult mai mare decât i s-ar fi cuvenit.

Pentru ca ceilalți oameni să nu știe ce strânsese în curte, primarul și-a înconjurat-o cu ziduri înalte și groase. Încetul cu încetul, ceilalți i-au urmat exemplul, construindu-și ziduri împrejurul curților. Le-au făcut înalte, ca ale primarului, dar subțiri, ca să nu dea prea mulți bani pe materiale. Și nici măcar nu se îngrijeau ca zidurile să fie frumos lucrate. Satul începuse să semene cu o cetate, cu un labirint de piatră.

În fiecare zi, primarul ieșea în curte și, fără să fie văzut de alții, își admira banii, care sclipeau amețitor în lumina soarelui. Nu mai știa nimic în afară de bani. Parcă era singur pe lume...

Lăcomia pusese stăpânire și pe sufletele multor săteni. Când se întâlneau pe drum, bărbații nu mai simțeau nevoia să vorbească unii cu alții. Dădeau din cap, cu o politețe falsă. Apoi au renunțat și să se salute. Nu mai voiau să se cunoască între ei. Nu mai voiau să știe decât de averile lor.

În loc să îi mulțumească lui Dumnezeu pentru micile bucurii pe care le aveau, așa cum făceau înainte, bărbații au renunțat să se mai roage. De Dumnezeu nu mai aveau nevoie. Și chiar le-au interzis femeilor să meargă la biserică, ca nu cumva să mai țină legătura între ele – și să le spună celorlalte ce au în casă.

Totuși, biserica nu a rămas pustie. Copiii veneau la slujbe, ca înainte. Iar părintele se ruga în ea, de dimineața până seara, ca iubirea să se întoarcă între săteni; pentru că sătenii deveniseră oameni cu inima de piatră. Când satul a încetat să mai fie sat, când oamenii au uitat să mai fie oameni, ceva s-a întâmplat. Într-o zi de sâmbătă, a avut loc un mare cutremur.

Pământul a început să se clatine. Speriați, oamenii au ieșit cu toții din închisorile pe care și le construiseră. Le era teamă să nu fie îngropați de vii. S-au adunat în curtea bisericii, singura curte care nu era înconjurată de ziduri. Numai primarul a rămas acasă, nevrând să părăsească palatul pe care și-l construisese...

Unii plângeau, alții se rugau, cu mâinile ridicate spre cer. Zidurile, care mai înainte păreau să țină o veșnicie, se prăvăleau acum cu zgomot peste case. Parcă venise sfârșitul lumii.

Dar nu era decât un cutremur, care s-a oprit la fel de brusc cum începuse. Și a lăsat în urmă o singură victimă: primarul. Acesta murise în mijlocul templului său de piatră, care se prăbușise.

Oamenii și-au amintit atunci cum, după cutremurul care avusese loc cu mulți ani în urmă, se ajutaseră unii pe alții să își refacă gospodăriile. Și-au adus aminte câtă nevoie au să se ajute între ei la vreme de necaz. Și, timizi, cei ale căror case erau mai întregi s-au oferit să își ajute vecinii.

Duminică dimineața, biserica era din nou plină, cum fusese și înainte de găsirea comorii. Oamenii veniseră la biserică să Îi mulțumească lui Dumnezeu că îi păzise întregi și nevătămați. Și mai ales pentru faptul că iubirea le răsărise din nou în inimi. Pentru că, rămas fără ziduri, satul redevenise sat. Odată cu zidurile de piatră, se sfârâmaseră și zidurile din suflete...

Povestea vulturilor aurii

Undeva, departe, departe de ținuturile în care trăiau oamenii, era un ținut foarte frumos, în care trăiau vulturii aurii. Erau păsări mari, frumoase. Li se spunea vulturi aurii pentru că aripile lor străluceau puternic în bătaia soarelui, deși nu aveau toate penele de această culoare nobilă, ci doar penele de pe o aripă – la masculi, de pe cea dreaptă, iar la femele, de pe cea stângă.

După ce puii lor creșteau și aveau, la rândul lor, alți pui, păsările bătrâne plecau în ultima lor călătorie: zburau zile îndelungate, pentru a ajunge la Muntele Liniștii. Acolo unde muriseră și părinții lor. Și părinții părinților lor...

Se mai spune că, după moarte, aurul de pe aripi se întindea peste tot, transformând trupurile în mici statui. Și, ajungând aici, vulturii puteau vedea statuile părinților lor, și pe ale părinților părinților lor... Dar niciun om nu a ajuns acolo, să se convingă dacă este așa sau nu...

Se spune că, într-un an, ultima călătorie a bătrânelor păsări a fost cât se poate de tristă. Într-o noapte, după ce zburaseră o zi întreagă, s-au oprit să se odihnească. Dar, spre dimineață, vulturii au fost prinși, printr-o cursă meșteșugită, de niște țărani care îi căutaseră ore întregi, după ce îi văzuseră zburând deasupra lor. Și strălucirea penelor le luase mințile.

Până atunci mai fusese prins doar un singur vultur auriu. Țăranul care îl prinsese îl vânduse unui boier, și boierul se pregătea să se târguiască cu împăratul pentru această pasăre rară. Dar, până să apuce să fie vândut a doua oară, vulturul auriu a dat semne că se apropie de moarte. Nu mai putea da din aripi, zăcea lipsit de vlagă. Supărat că nu îi mai putea vinde împăratului pasărea muribundă, boierul poruncise ca trupul păsării să fie aruncat în foc... Nu după multă vreme, însă, a murit și boierul. Conacul său a luat foc noaptea, nimeni nu știa cum, și boierul nu avusese timp să iasă afară. Trupul său a ars, asemenea vulturului pe care voia să îl vândă împăratului. Supărat că nu a mai putut cumpăra vulturul auriu, împăratul a dat o lege cum că nimeni nu avea voie să vândă astfel de păsări...

Țăranii știau că vulturii prinși zburau pe ultimul lor drum și își dădeau seama că păsările nu mai aveau mult de trăit. Dar, ei voiau să se îmbogățească vânzând penele care străluceau ca soarele. Se așteptau să ia un preț foarte mare pe această neobișnuită marfă. Pentru că împăratul interzisese doar vânzarea vulturilor aurii, nu și a penelor lor minunate...

Fiindu-le teamă să omoare păsările, ca nu cumva să aibă parte de o moarte năprasnică – așa cum avusese boierul –, s-au gândit că cel mai simplu e să taie doar aripa aurie a fiecărei păsări. Așa au făcut... Unii vulturi, mai puternici, au reușit să îi lovească cu ciocurile lor tari ca oțelul și au plecat în zbor spre Muntele Liniștii. Dar cei mai mulți au simțit cum fierul rece al cuțitelor le tăia aripa aurie... Țăranii au terminat treaba și au plecat spre casele lor, cu gândul la mulțimea de bani pe care aveau să o primească. Ce s-a întâmplat însă cu vulturii cu aripile tăiate? Cei mai slabi au murit imediat. Unii au încercat să zboare, cu o singură aripă, dar, nu au reușit. Cu cât se zbăteau mai tare, cu atât aveau dureri mai mari...

O pereche de vulturi stătea într-o parte și privea cerul. Stând unul lângă altul, cele două păsări se gândeau cu tristețe: „Ce vor spune puii noștri, când vor ajunge, pregătiți de moarte, la Muntele Liniștii și nu vor găsi trupurile noastre? Trebuie să plecăm de aici. Dar, cum...?”

Sprijinindu-se unul de celălalt și gândindu-se la puii lor, cei doi vulturi au simțit cum suferința începe să li se aline. Și, stând așa, așteptând parcă să le crească aripi, ei au simțit că durerea li se preschimba în putere. Da, da, chiar așa: stând lipiți unul lângă altul, dobândeau forțe noi. Au încercat să zboare așa, unul lângă celălalt; la început fâlfâiau din aripi încet, plini de sfială. Pe măsură ce se ridicau, de jos se vedea un singur trup, cu două aripi. Se vedea o singură cruce. Și, după ei, s-au ridicat și celelalte perechi. Zburau încet, dar zburau. Și, încet-încet au, ajuns la capătul drumului. La Muntele Liniștii...

Ultimul nivel

Ărinții au așteptat ca Radu să meargă la culcare. Apoi, după ce lumina din camera copilului s-a stins, au plecat să se vadă cu niște prieteni.

După ce Radu i-a auzit cum au închis cu cheia ușa casei, a mai așteptat puțin, apoi s-a dat repede jos din pat și a dat drumul calculatorului. Acum se joacă „Victima”, jocul lui preferat. E un joc în care te lupți cu diferiți dușmani.

Radu jucase atât de mult atât acest joc, încât aproape de fiecare dată ajungea la nivelul 9, unde știa că erau adversarii cei mai puternici. Începuse acest joc cu două luni în urmă, atunci când intrase în clasa a șasea. Se dusesse la ziua unui prieten, care îi era vecin de bloc. Copiii se jucau pe rând, dar Radu obținea cele mai mici punctaje. Și, atunci, s-a hotărât să devină cât mai bun...

Până în urmă cu un an, principalul motiv pentru care nu avea timp pentru jocuri pe calculator era... sportul. Radu făcuse tenis de performanță.

Dar, la un antrenament, a căzut și și-a rupt piciorul. A trebuit să îl țină în ghips șase săptămâni, până înaintea unei competiții importante. Concurs, la care Radu nu s-a putut prezenta, pentru că nu a apucat să se refacă... Și, de supărare, a renunțat la tenis. Dar, între timp, descoperise o nouă pasiune. Cât stătuse acasă, cu piciorul în ghips, ca să nu se plictisească, tatăl lui i-a dat voie să se joace la calculatorul său.

După ce piciorul i s-a vindecat, cum venea de la școală, după ce lua masa de prânz, Radu își făcea la repezeală temele și apoi stătea să se joace pe calculator. Apoi, de ziua lui, a primit de la bunici un calculator de ultimă generație. De atunci, era foarte greu să îl mai desprinzi de monitor. La început, părinții se gândiseră că băiatului îi prinde bine să se joace pe calculator, dar nu a trecut mult timp până și-au dat seama că pur și simplu calculatorul schimbase viața copilului lor. Copilul era din ce în ce mai agitat, se închisese în el, nu mai ieșea afară să se joace cu prietenii...

Deși mama lui îl certa că stă atât de mult timp în fața calculatorului, Radu nu o băga în seamă. Iar școala mergea din ce în ce mai prost. Radu se temea doar de sfârșitul semestrului, când urma să aibă loc ședința cu părinții. Abia atunci urma ca părinții lui să afle ce note avea băiatul lor...

După ce părinții au plecat de acasă, Radu s-a jucat deja două ore fără nicio pauză. Ochii au început să îi lăcrimeze. Vrea să bată recordul săptămânii trecute, și nu reușește. Îl doare capul, ochii îi

sunt încetoșați. Dar vrea să meargă mai departe. Îi e din ce în ce mai somn, capul îl doare, dar e hotărât să nu se culce până ce nu va ajunge la un nou record. A și ațipit de câteva ori, dar anunțul „Game over” - „Jocul s-a terminat” - l-a trezit de fiecare dată.

Și acum... 20.000 de puncte, Level 10.

E greu de spus cât de emoționat e Radu. E prima oară când ajunge la acest nivel. Un record. De acum, încep surprizele. Pe cutia jocului scria că, la acest ultim nivel, totul va fi altfel. Scria că: „Jocul îți va schimba viața...”

Până la acest nivel, Radu s-a luptat cu diferite tipuri de dușmani, de la indieni la soldați romani, de la gladiatori la pirați sau samurai. Un dușman la fiecare nivel...

„De acum, ești un om al viitorului. Trebuie să îți uiți trecutul. Vei lupta cu dușmani mai puternici. Trebuie să înveți strategii noi. Te vei transforma într-un erou...”

Jocul a reînceput.... Radu recunoaște un adversar cu care s-a mai luptat și la nivelul anterior. Dar, diferența e că înainte aveau aceleași arme și aceleași armuri. Acum însă, Radu nu are nici armură, nici cască și nici scut. E aproape imposibil să îl învingă. Totuși, nu se dă bătut ușor. E decis să învingă. Lupta e din ce în ce mai palpitantă, dar, la un moment dat, printr-o mișcare rapidă gladiatorul îl rănește la mână. Băiatul nu mai poate ține sabia în mâna dreaptă. Încearcă să se apere cu mâna stângă.

Și, totuși, stăpânindu-și frica, Radu învinge și de această dată. Mult mai repede decât se aștepta... „La tenis au trecut ani de zile până când am câștigat primul turneu, dar aici am ajuns campion în câteva luni... Abia aștept să mă duc mâine la școală, să le spun colegilor... Da, sunt cel mai bun. Cel mai bun dintre cei buni...

Pe monitor îi apare o imagine care face să îi sară inima din piept de emoție. Trecuse la nivelul 11...

„Oare de ce în instrucțiuni scrie că sunt doar 10 nivele? Abia aștept să văd cum e nivelul ăsta...”

Adversarul de aici este mult mai greu de învins, deși e un copil. E primul copil cu care se luptă în lumea virtuală. Totuși, lupta este mai grea decât înainte. Parcă victima îi intuiește toate mișcărilor, parcă îi știe gândurile. Lupta e din ce în ce mai strânsă, dar, până la urmă, victima cade la pământ, rănită. Maska îi cade de pe față...

Radu își privește pe ecran victima, și citește cu mirare numele ei pe ecran. Pe adversar îl cheamă tot Radu... Parcă pe monitor este tot el. Se privește cu atenție, din mai multe unghiuri. Da, el este.

Imaginea îl șochează puternic. Nu s-a mai gândit niciodată la moarte până acum. Își privește victima în ochi... și are strania senzație că se privește în oglindă. Victima are ochii umflați de oboseală și fața foarte palidă. Radu are senzația că se luptase cu sine însuși, că fusese dușmanul propriei persoane...

Brusc, se aude un zgomot ciudat, o ușă care se deschide. O voce supărată întreabă:

- Ce faci aici? Radule, de ce nu ești în patul tău?...

Băiatul deschide ochii cu greu și în fața ochilor vede monitorul deschis. Adormise în fața calculatorului. Totul fusese doar un vis... Se întoarce spre ușa camerei. Părinții îl privesc cu ochii triști.

- Ne-ai spus că putem avea încredere în tine, îi zice mama. Dar tot la calculator te-am găsit...

Părinții ies din cameră. Sunt prea mâhniți ca să îl mai certe...

Radu închide calculatorul și își vede fața ogindindu-se în monitor. Ochii lui sunt umflați de oboseală, ca ai victimei din vis. Și fața lui este palidă. Arată exact ca și copilul pe care îl rănise în vis... Radu dă din nou drumul la calculator, caută fișierul care conține jocurile pe calculator și îl șterge. Apasă butonul DELETE, preferând să își șteargă toate jocurile din calculator decât să îi șteargă jocurile viața. A înțeles că, în loc să se joace pe calculator, până atunci calculatorul se jucase cu el. Și, până în acel moment, îl tot învinsese...

Floarea Prințului

Nu-pe-aici

Undeva, într-un ținut îndepărtat, trăia un prinț foarte mândru, Prințul Roșu. Se purta urât cu soția sa, cu fiii săi, cu slujitorii săi. I se părea că viețile celorlalți trebuie să se învârtă în jurul vieții sale...

Într-un an, își sărbătorea ziua de naștere pe una din îndepărtatele insule pe care le moștenise de la tatăl său, avându-i ca musafiri pe cei doi frați ai săi, Prințul Negru și Prințul Alb. În timp ce stăteau la masă, un sfetnic le-a spus că Marele Cactus, floarea emblemă a familiei lor, floarea care nu creștea decât pe acea insulă, înflorise. Lucru acesta se întâmpla o dată sau de două ori într-o sută de ani. Din bătrâni se spunea despre Marele Cactus că face cea mai frumoasă floare din lume... Că era sau nu chiar așa, prinții nu știau încă...

Erau nerăbdători să ajungă mai repede la floare. Și, când au văzut-o, au rămas înmărmuriți. Era mai frumoasă decât și-o imaginaseră... Frumusețea florii era greu de descris în cuvinte... Iar parfumul ei era îmbătător...

Prințul Roșu se bucura că, de ziua lui, primise de la Marele Cactus un dar neprețuit... Dar bucuria a fost de scurtă durată, pentru că în inima lui au apărut griji de tot felul. Îngândurat, Prințul Roșu i-a întrebat pe frații săi:

- Ce ne vom face? Dacă se va afla că Marele Cactus a înflorit, vor veni nobili și prinți din toată lumea să îl vadă... Și ne va fi greu să îl păzim. Ați auzit poate că și data trecută când a înflorit unii au încercat să îl fure...

- Totuși, insula e greu de aflat, îndrăzni să îi spună Prințul Alb, fratele mai mic.

Dar Prințul Roșu nu se lăsă:

- Poate că cineva, gelos, va încerca să îmi fure floarea. Gândul acesta nu mă va lăsa să dorm. Cum să îndrăznească cineva să îmi răpească odorul? Eu am să rămân aici un an întreg, până floarea se va ofili, dar inima mea va fi plină de griji.

- Fii pe pace, că nu va fi așa, știi doar că soiul ăsta de cactuși nu poate crește în altă parte, încercă să îl liniștească iarăși mezinul familiei.

Fratele cel mare, care era ros de invidie pentru că nu ceruse el ca moștenire insula cu cactusul – și asta pentru că alesese insula cea mai întinsă, fără să se fi gândit că ar putea prinde ziua în care Marele Cactus ar fi înflorit –, intră în vorbă:

- Și dacă totuși cineva va încerca fure floarea? Nu ne putem permite să riscăm atât de mult. Trebuie să găsim o soluție ca să îi îndepărtăm pe musafirii nepoftiți.

- Dar, cum putem face asta? - întrebă Prințul Roșu.

- Marele Cactus e atât de minunat, încât nu trebuie să fie văzut de oricine. Cei care vor să îl vadă trebuie să fie gata să își dea viața pentru aceasta. Trebuie să fie gata să facă eforturi uriașe... - spuse Prințul Negru.

- Exagerezi, spuse mezinul. E doar o floare, chiar dacă e cea mai frumoasă floare din lume...

- Ba nu exagerează deloc, se răsti la el Prințul Roșu. Spune-mi, la ce te gândești? - îl întrebă pe fratele mai mare.

- Nu mă gândesc la nimic acum, mă voi gândi la noapte, vă veți gândi și voi, și până mâine vom afla o cale de a rezolva această dilemă...

Noaptea a trecut foarte greu, pentru fiecare dintre frați. Cel mai greu a trecut pentru fratele cel mic, care își dădea seama că nu are nicio șansă să îi convingă pe ceilalți că vor să ia o hotărâre greșită. Înainte să răsară soarele, Prințul Negru aflase soluția pe care o căuta. Nu așteptă să se facă dimineața, ci se duse să îi trezească și pe ceilalți. Dar și aceștia erau treji, în camerele lor, și se frământau. Prințul Roșu era tare îmbufnat:

- Cel mai simplu ar fi fost să nu se afle că a înflorit. I-am fi chemat să o vadă numai pe prietenii noștri... Dar, acum, e prea târziu.

- Și nici nu putem spune vreo minciună, că porunca Marelui Împărat e clară: toți mincinoșii din împărăție să fie pedepsiți cu moartea, spuse Prințul Alb, sperând că frații săi se vor răzgândi.

- Știu ce vom face... Nici noi și nici slugile noastre nu trebuie să mințim. Dar putem trece adevărul sub tăcere, spuse satisfăcut Prințul Negru.

- Cum? - îl întrebară într-un glas frații săi.

- Simplu. Nu ne poate obliga nimeni să spunem cum să ajungă aici... E moștenirea noastră și nu trebuie să o arătăm altora. Când vom fi la casele noastre și vor veni prinți străini pe corăbiile lor, oamenii noștri nu le vor arăta direcția în care trebuie să meargă. Și, fără îndrumări, nimeni nu va putea ajunge la insula cu cactusul. Știți doar cu toții cât de greu este să o găsești... Numai Marele Împărat ne-ar putea porunci să îl ducem pe insulă... Nu-i așa?

Soluția aceasta nu îi plăcu însă Prințului Roșu. Voia totuși să găsească o cale prin care măcar câțiva străini iubitori de flori să îi vadă cactusul. Unii care să facă eforturi mari pentru aceasta și care apoi să ducă faima Marelui Cactus în toată lumea. În inima lui era o luptă: pe de o parte, voia să fie lăudat și invidiat de alții, pe de alta, voia să își protejeze floarea.

- Iată cum facem. Știți doar că insula e atât de mică încât nu apare pe nicio hartă. Când se apropie o corabie străină de vreuna din insulele din zona aceasta și întreabă în ce direcție trebuie să meargă spre cactus, nimeni să nu îi arate. Arătând o direcție greșită, cel întrebat are voie să spună doar: „Nu în direcția asta...” Și atât. Cel care va spune mai mult va plăti cu capul. Oricum, furtunile de aici îi vor descuraja pe căutătorii fricoși...

- Astfel, cel întrebat nu va minți, dar nici nu va da sfatul potrivit, continuă satisfăcut Prințul Negru.

- Asta nu îi va ajuta cu nimic pe cei din corabie, spuse mezinul.

- Ba îi va ajuta. Încolo nu e bine, încolo nu e bine, unii se vor rătăci, dar până la urmă câțiva tot vor afla drumul, spuse Prințul

Roșu.

Dar mezinul insistă:

- Fraților, gândiți-vă că sunteți într-un deșert și vreți să ajungeți la o oază. Și că beduinii pe care îi întrebați încotro e oaza vă spun doar: „Încolo nu e, încolo nu e.” Nu mai ajungeți la oază, muriți în deșert.

Invidiosului Prinț Negru, care nu ar fi suportat ca faima cactusului care aparținea fratelui său să se răspândească în lumea întreagă, îi plăcu însă comparația făcută de fratele său:

- Cei mai slabi ar muri în deșert, cei mai puternici ar ști însă să se folosească și de aceste răspunsuri neclare.

- Așa va fi, întări Prințul Roșu. Anunțați-i pe toți slujitorii noștri din insulele apropiate că vor plăti cu capul îndrăzneala de a arăta încotro e Marele Cactus. Au voie doar să le arate musafirilor nepoftiți că o anumită direcție este greșită. Și puțini vor ajunge aici...

Prințul Roșu avea dreptate. Deși vestea despre frumusețea floării s-a răspândit destul de repede, insula a fost ferită de musafiri nepoftiți. Într-o scurtă perioadă de timp, șase corăbii au plecat, din ținuturi îndepărtate, spre insula Marelui Cactus. După alte câteva săptămâni, trei corăbii s-au întors înapoi. Două se scufundaseră, fiind prinse în mijlocul unei furtuni, iar despre ultima nu se știa nimic.

A mai trecut o vreme, dar tot nu ajunsese niciun oaspete nedorit. Într-o zi, Prințul Alb s-a întors pe insulă, împreună cu soția sa și cu copiii săi, care veniseră să vadă floarea. Când fratele său i-a întâmpinat, i-a spus că se dusesse vestea cum că Marele Cactus nici

nu înflorise și că totul era doar o minciună a mândrului Prinț Roșu... Până și împăratul se supăraseră, auzind că doi prinți muriseră căutând insula...

- Așa, deci? Oricum, și eu mi-am dat seama că nu a fost bună hotărârea mea..., spuse Prințul Roșu. Îmi era teamă că or să fie prea mulți vizitatori. Voi organiza eu însumi o călătorie, în care îi voi invita pe toți prinții care vor să îmi vadă floarea. Trebuie să îmi repar greșeala. De acum înainte, toți cei care vor să vadă Marele Cactus pot să o facă. Voi porunci să facă hărți pe care să le dau corăbiilor care vor vrea să vină aici.

- La ce ți-a ajutat să te joci așa cu timpul și chiar cu viețile celorlalți? Ți-ai făcut o faimă rea, frate, îi spuse Prințul Alb.

- Așa e, asta îmi apasă sufletul...

- Ai fost poreclit Prințul Nu-pe-aici. Știi asta?

În timp ce frații discutau, Paznicul Marelui Cactus s-a apropiat în grabă de Prințul Roșu, care l-a întrebat:

- Ce e? S-a întâmplat ceva?

- Da, floarea... floarea Marelui Cactus... s-a ofilit brusc...

- Nu se poate, strigă prințul, nu se poate... Va muri înainte să fie văzută și admirată de alții...

- Nu se poate, ar fi trebuit să țină un an întreg..., spuse Prințul Alb.

Prințul Roșu devenise negru de supărare. Deznădăjduit, i-a dat paznicului o pungă cu galbeni, spunându-i să dea banii celui care va găsi un leac pentru floarea lui. Paznicul s-a dus mai întâi în satul războinicilor cu piele neagră, care erau renumiți pentru

doctoriile pe care le făceau din plante.

Când a ajuns acolo, șeful de trib i-a spus niște cuvinte greu de înțeles, niște cuvinte care păreau fără sens:

- Floarea Marelui Cactus are nevoie de iubire, doar de iubire...

Până seara, paznicul a mai vorbit și cu alți locuitori ai insulei, dar nimeni nu știa cum să îl ajute. Așa că a renunțat să mai găsească leacul pe care îl căuta. Când i-a spus Prințului Roșu cuvintele șefului de trib, acesta a oftat, zicând:

- Of, abia acum înțeleg ce mi-a spus tatăl nostru... Că, dacă înflorește cactusul, floarea lui trebuie stropită și cu iubire, nu doar cu apă...

- Și mie mi-a spus acest lucru, îngăimă Prințul Alb...

- Eu am crezut că aceste vorbe sunt fără sens, dar îmi dau seama că floarea noastră avea nevoie nu numai de apă, ci mai ales de bucurie... De bucuria și emoția celor care, privind-o, s-ar fi minunat ce lucruri frumoase a făcut Dumnezeu... Acum, pot să chem aici câți musafiri vreau, să pun să se facă o mie de hărți, degeaba. Mă simt ca și cum aș fi un ucigaș. Cu egoismul meu, mi-am omorât floarea... Am ratat șansa vieții mele.

Prințul Roșu era atât de supărat, încât nu lăsa pe nimeni să vadă floarea ofilită. Se simțea ca un războinic care pierduse cea mai importantă luptă din viața sa. De supărare, noaptea nu a putut închide ochii. Dimineața, copiii Prințului Alb l-au rugat să îi ducă să vadă măcar cactusul, chiar dacă floarea i se ofilise. Dar Prințul Roșu nu voia să-i asculte.

- Te rog, fă-le această mică bucurie, că doar au călătorit atâta

până aici, l-a rugat Prințul Alb. Știi doar cât și-au dorit să vadă floarea...

- Bine, să îi ducă cineva, mergi tu cu ei, eu nu vreau să merg. Sau, mai bine mergeți cu copiii mei. Dar să nu stați mult, că vreau să plecăm cât mai repede de pe insulă.

- Nu vii și tu la cactus?

- Nu, nu vreau să îi văd floarea ofilită. Știu că va sta așa mai multe zile, înainte să cadă pe pământ, dar eu vreau să o am în minte frumoasă, cum era înainte. Vă aștept pe corabie.

- Atunci, mă voi duce eu cu copiii, dar mai întâi vreau să îți spun un lucru, pe care aș vrea să îl ții minte până când copiii tăi vor ajunge să aibă familiile lor... Să știi că din această întâmplare trebuie să înțelegem amândoi ceva foarte important legat de creșterea copiilor noștri.

- Ce să înțelegem? Ce are o floare de cactus cu copiii noștri?

- Are. Așa cum niciun alt prinț nu a putut ajunge aici ca să vadă floarea, pentru că sfaturile primite arătau doar care direcții sunt greșite, tot așa copiii noștri, dacă vor primi doar sfaturi: „Nu face asta, nu face asta, nu face asta”, așa cum de multe ori aud de la noi, nu vor crește așa cum trebuie. Degeaba le spui copiilor tăi: „Nu fiți egoiști”, dacă ei văd că tu ești egoist. Ce au înțeles ei când au văzut cum te-ai purtat cu floarea? Copiii nu au nevoie să li se spună doar ce să nu facă. Vor ajunge să se scufunde în marea vieții acesteia, cum s-au scufundat cei doi prinți care au încercat să vină aici și nu au reușit. Copiii au nevoie să știe încotro să o ia, au nevoie de modele, așa cum cei care căutau insula asta aveau nevoie de o

hartă. Noi trebuie să le arătăm drumul cel bun copiilor noștri prin propria noastră viață. Mă crezi sau nu, dar așa este, spuse Prințul Alb, și ieși afară. Copiii au mers la cactus. Se vedea că floarea, chiar dacă se ofilise, fusese o floare foarte frumoasă. Prințul Alb a încercat să le descrie copiilor parfumul ei, culorile ei, dar și-a dat seama că vorbele sale erau neputincioase. În timp ce stăteau lângă floare, un copil a venit în fugă. Era copilul paznicului, care abia aflate ce se întâmplase. Tatăl său, care știa cât iubea floarea, nu știuse cum să îi spună vestea cea rea. Dar o aflate de la alți copii...

- Nu, nu, nu... Nu pleca, te rog, nu pleca..., îi spunea florii, plângând în hohote. Prințul Alb îi luă pe ceilalți copii de-o parte.

- De ce plânge? – îl întrebă unul dintre ei.

- Plânge pentru că... pentru că iubește floarea. Pentru că floarea i-a înfrumusețat viața... El plânge ca și cum ar fi pierdut un prieten bun, plânge pentru că iubește floarea... Să îl lăsăm singur, să plecăm de aici...

Dar copiii nu voiau să plece. Voiau să stea lângă floare, așteptând să stea de vorbă cu copilul paznicului. Voiau să îi alunge tristețea, stând de vorbă cu el. Dar, așteptând, și clipele treceau încet de tot, au simțit la început un parfum de nedescris. Și, privind spre cactus, au văzut cum floarea își revenea, încetul cu încetul. Iubirea copilului o udase, îi dăduse hrana de care avea nevoie. Copiii stăteau, ca la un spectacol, și priveau cum floarea redevenea din ce în ce mai frumoasă. Prințul Roșu venise și el, fără să știe de ce. Plângând, a început să mângâie floarea. Privind-o, s-a hotărât să își schimbe viața...

Cuprins:

Palatul poveștilor frumoase.....	2
Cel mai scump cadou de Crăciun.....	11
Povești cu iubire.....	18
Cordonul bunicii.....	26
Zidurile din suflete.....	34
Povestea vulturilor aurii.....	41
Ultimul nivel.....	47
Floarea Prințului Nu-pe-aici.....	54

În această ediție a fost adăugată povestea „Cel mai scump cadou de Crăciun”. Din prima ediție au fost scoase trei povești: „Hoțul de vieți”, „Cei trei frați” și „Doctorul doctorilor”. Ele vor fi retipărite într-o altă carte, cu povești creștine, intitulată: „Povestea icoanei mele”. (Danion Vasile)

Pentru profesorii, educatorii și toți cei interesați în achiziționarea unui număr mai mare de exemplare

Contact: Veronica Popescu – tel. 0753359366. © Editura Areopag

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VASILE, PAUL-DANION

Palatul poveștilor pentru copiii mari și mici / Danion Vasile ; după o idee de Codrin Vasile ; il. de Rodica Vieru. - Ed. a 2-a, rev. - București : Areopag, 2012

ISBN 978-606-8451-23-7

I. Vasile, Codrin
II. Vieru, Rodica (il.)

821.135.1-32

*Palatul poveștilor frumoase, textul care deschide această carte, este adaptarea unei povești pe care fiul meu, Codrin, a scris-o când avea opt ani. Îi pusese titlul *Când poveștile dispar...* Micul scriitor arăta cum, odată cu poveștile, dispare și o parte din copilărie. Dispar zâmbete și hohote de râs... Era prima poveste scrisă de el, și m-a pus pe gânduri... Și, tocmai pentru ca poveștile să nu dispară, v-am dedicat această carte – o carte pentru copii, părinți și bunici... Veți găsi aici o fărâmbă dintr-o inimă de copil, și o fărâmbă din inima tatălui său. Inimi care vor să împartă cu voi bucuria și visele lor...*

Carte recomandată de:

ISBN: 978-606-8451-23-7

9 786068 451237

www.palatulpovestilor.ro

Tipar: **NextPageS** Botoșani • Tel.: 0733 580000 • www.nextpage.ro